

Den skandinaviske Livsforsikringskommissions Lovudkast.

Af

Dr. phil. Carl Burrau.

Redaktionen har velvilligt givet mig Plads for et Svar paa det Angreb, som Hr. Overretssagfører Skibsted har rettet mod min Artikel i dette Tidsskrifts 6. Hefte for 1901. Jeg kan i det væsentlige indskrænke mig til en Henvisning til min oprindelige Artikel, og jeg overlader trygt til Læserne at vurdere Beviskraften i min ærede Modparts Argumenter, naar disse er af denne Art: Nu har jeg været Livsforsikringsmand 30 Aar, Dr. B. kun i 3—4 Aar, altsaa maa jeg have Ret, Dr. B. Uret, — eller naar de indskrænke sig til blotte Postulater.

Ad Nr. 1 (Side 179). Det synes dog ganske indlysende, at Krænkelsen af de forsikredes Ret til Bonus virkelig formindskes ved mit Forslag. Ja det forekommer mig endog, ikke blot at Krænkelsen formindskes til noget taaleligt, men at hele Bonusfordelingen bliver retfærdigere efter mit Forslag. Jeg har ogsaa haft den Glæde at erfare, at meget nær samme Regler for Bonusfordeling ere bragte i Forslag af Gylden i Anledning af »Thules» første Bonusfordeling.

Ad Nr. 2 (Side 180). Vel opfører den af mig foreslaaede Metode som Aktiver visse Tillæg, »om hvilke det ikke vides, at de ville gaa ind«, men om disse Aktiver gælder det, at forsaavidt de ikke gaa ind, da forsvinder der samtidig af Balancen et Passiv (paagældende Forsikrings Andel i »Fornøden Formue«), der som Regel er større end det ikke indgaaede Aktiv, nemlig dersom blot Forsikringen er mindst ét Aar gammel og Anstalten da ikke har uforholdsmæssig store Anskaffelsesudgifter eller uforsvarlige Tilbagekøbsregler. Med andre Ord: for rationelt drevne Anstalter er de nævnte Aktiver fuldt berettigede, idet Status som Regel ikke forringes, selv om de ikke indgaa. — Endelig kan det ikke kaldes nogen Fejl, at Metoden tager mindre Hensyn til, hvad der »faktisk« er udgivet, og derimod lægger Hovedvægten paa, om det er udgivet »med Rette«, »: om der er skaffet Forsikringer i Forhold til det udgivne Beløb. Min ærede Modparts Juxtaposition af Ordene: »faktisk« og »med Rette« er mig ganske ubegribelig; hans Beskyldning mod mig for at gøre »Fejl« paa dette Punkt synes mig netop at falde tilbage paa ham selv.

Ad Nr. 3. Det vilde føre for vidt nu at rejse en Diskussion om Lovudkastets Forhold til Spørgsmaalet om Pengenes Anbringelse i faste Ejendomme, og da jeg her blot skal forsvare min Tilslutning i det væsentlige til Lovudkastet, vil jeg indskrænke mig til at fremhæve, hvorfra Lovudkastets Regler i sidste Instans stammer. Gennem Landstingsforslaget og det Bramsen'ske Forslag som Mellemlid stamme disse Regler fra selve »Hafnias« Statuter, der ere affattede — af min ærede Modpart. Det synes mig lidt pudsigt, at

netop han skal forekaste mig min Tilslutning til disse Regler, selv om jeg ikke er blind for Forskellen mellem, om disse Regler staa i et privat Selskabs Statuter eller fastslaas ved en Lovparagraf.

Om Nr. 4 og 5 synes der ikke at være væsentlige Uoverensstemmelser, og jeg skal gerne oplyse, at jeg med den »tilsigtede« Forandring i Rentefoden mener den Forandring, som man mener at behøve at tage Sigte paa for at føle sig tryk i Henseende til Sikkerhedsfondets Evne til at imødegaa fremtidige Svingninger i Rentefoden.

I Anledning af Nr. 6 (»den mindre Livsforsikring«) er der unægtelig en vis Fristelse for mig til at anvende lignende Vaaben som min ærede Modpart og pege paa, at i denne Sammenhæng turde mine 3—4 Livsforsikringsaar, tilbragte i bestandig intim Berøring med den »mindre« Livsforsikring, veje nok saa tungt som 30 Aar med »større«. Men jeg foretrækker blot paany at benytte Lejligheden til at hævde, at enten nu mine Kriterier ere tilstrækkelige eller ikke (jeg mener stadig, at de ere brugelige, og min Modpart har intet fremført, som kan afkræfte dette), og enten det er let eller svært at lovgive for den mindre Livsforsikring, saa er det her, at der først og fremmest maa lovgives. Det Publikum, som der her er Tale om, fortjener i særlig Grad Beskyttelse, og er langt mere udsat for at komme i Forbindelse med Humbugsforetagender end den »større« Livsforsikrings Publikum. Medens en Lov efter Kommissionens Udkast rimeligvis vil kunne redde den »større« Livsforsikring fra Kalamiteter, naar den blot bliver Lov i en nær Fremtid, saa er der paa den »mindres« Omraade allerede sket ubodelig Skade, og

denne bliver værre og værre, jo længere Tilstanden varer uforandret.

Nr. 7 har min ærede Modpart affærdiget med et blot og bart Postulat, som tilmed sikkert er uholdbart. Skulde man ikke f. Eks. kunne tænke sig den bestaaende Lovgivnings Skelnen mellem privilegerede og upriviligerede Fordringer benyttet ved den ønskede Sondring mellem den inden- og udenlandske Forretning? Selvfølgelig er der en Vanskelighed, men at den skulde være uovervindelig, derom er ikke alle juridiske Forsikringsmænd saa enige som min Modpart synes at antage.

Om Nr. 8 er der den skønneste Enighed mellem min Modpart og mig, forsaavidt Præmisserne angaar. Men ingen af hans Bemærkninger synes mig at rokke ved min Konklusion, som er den, at det første — ikke ubetydelige — Skridt henimod en varig Afhjælpning af de Farer, der true fra Statsanstaltens Eksistens, sker derved, at Staten selv gennem en Koncessions-Lov sætter et Anerkendelsens Stempel paa de private Institutioner.

Min Modpart synes at nære Frygt for, at Tilsynet skal blive »en Konkurrents Tilsyn«. Jeg kan ikke ganske dele denne Frygt. Ikke blot kommer Statsanstalten og Tilsynet til at være formelt fuldstændig adskilte (de sortere jo under forskellige Ministerier); men efter Sagens Natur maa Tilsynets Opgave være den at gøre alt for at lette Livsforsikringsvæsenets sunde Udvikling, altsaa bl. a. netop at søge de Farer fjernet, hvormed Statsanstalten truer denne Udvikling. Ja jeg mener endog, at denne Sagens Natur er saa stærk, at selv om Tilsynets Personer havde faaet deres Uddan-

nelse i Statsanstalten, maatte de dog efter deres Ansættelse som Tilsyn faa den ovenfor omtalte Opfattelse af Opgaven. I Anledning af, at min Modpart ogsaa paa dette Sted stærkt fremhæver sin Alder og Erfaring, kan jeg her ikke tilbageholde den Bemærkning, at min Anskuelse har den Ære at blive delt af i det mindste én Mand, der har nøjagtig lige saa gammel Erfaring og gennem Tiderne har omfattet Spørgsmaalet med samme Interesse som min Modpart.

Efter saaledes at have gennemgaaet Indvendingerne turde jeg maaske nok betegne min Modparts Skrivemaade imod mig som lidt vel overlegen.

Pladshensyn hindrer mig i at komme ind paa almindeligere Betragtninger; kun maa jeg endnu i Anledning af den Sammenhæng, hvori min Modpart anfører »at faktisk de fleste svenske Livsforsikringsselskaber ere bestemte Modstandere af Lovudkastet«, tillade mig at fremføre, at i Sammenhæng som denne synes det mig, at Selskaberne snarere end blot at »tælles« burde »vejes«, altsaa noget Hensyn tages til Kvaliteten. Og intet Menneske kan tvivle paa, hvorledes Resultatet af en saadan Vejning vilde stille sig.

Hvad angaar min Modparts Beklagelse af, at jeg selv og mit Selskab er kommet til at »staa i Stikken« ved min Tilslutning til Lovforslagets Tilhængere, da takker jeg for Deltagelsen, men skal dog bemærke, at jeg befinder mig særdeles vel blandt Lovudkastets Forsvarere. Det forekommer mig, at jeg dér er i særdeles godt Selskab, uagtet jeg maa beklage Savnet af baade min ærede Modpart og andre, som jeg gerne havde sét paa samme Side.